

ПЛОДОВЕТЕ НА ИСТИНСКАТА МОЛИТВА

Кръстен веднъж в името на Св. Троица, всеки истински вяращ става по благодат обител на Светия Дух и по дълг - Божи служител. Това прекрасно изразява св. апостол Петър, като пише на повярвалите в Христа: **"Съграждайте от себе си духовен дом, свято свещенство, за да принесете духовни жертви"** (1 Петр. 2:5). Свещенослужители на Живия Бог и тайноизвършители в тесния смисъл на думата са само пастирите. Но в



широк смисъл на думата всеки християнин трябва да бъде Божи служител, тоест Божи угодник, и като такъв да принася Богу духовни жертви в храма на сърцето си. Така разбира общото "свещенство" и св. апостол Павел, като пише: **"Моля ви, братя, да представите телата си в жертва жива, свята и благоугодна Богу, и това ще бъде вашето духовно богослужение"** (Римляни 12:1). **"Вие сте храм Божий, и Духът Божий живее във вас"** (1 Коринтяни 3:16). Духовните жертви пък, които трябва да принасяме в сърцето си, са постоянните и благоговейни молитви.

Като подхваща тези високи мисли на първовърховните Христови апостоли, св. Ефрем Сирий съветва всеки по



С
В
·
П
Р
Е
П
·
Е
Ф
Р
Е
М
СИРИН

вярвал така: **"Бъди храм и свещеник на Бога! Служи Богу в твоя храм, както Той за тебе е станал и Иерей, и Жертва - Агнец, на заклание. Така и ти бъди за Него и**

храм, и свещеник, и жертва. И понеже твоят дух е храм, не допускай в него никаква нечистота[1]!“

Християнинът е длъжен постоянно да бди над душата си и да не се осквернява от никакъв грях. Не е нужно за него да бъде непрестанно в църква, за да се моли. Като носи храма Божи в себе си, той може и трябва често да излиза мислено от суетния шум на ежедневието в тишината на молитвеното уединение и да затваря ума в скришната стаичка на сърцето си (срв. Матей 6:6) за благоговееен разговор с Бога. И неговата молитва ще бъде чута от Духа Божи, Който живее в него.

Както църквата, това светилище Божие, дето Бог обича да обитава, не бива да се превръща от дом за молитва в разбойнически вертеп (Матей 21:13) и от място за духовно обогатяване – в място за земна търговия, така и душата, тази обител на Светия Дух, не бива да се превръща от кът Божи в търговски дом за позорно обменяне на небесните ценности срещу греховни земни облаги. Превърне ли се в такъв дом, тя ще стане същински разбойнически вертеп, тъмно обиталище на демони и котило на гибелни пороци. Такива са душите на онези християни, които живеят нехайно и пускат в душите си духовните разбойници – демоните, ограбващи душата от всичко свято. Онзи, който е отворил вратата на сърцето си за бесовете, трябва много да се съкрушава и кае и да престане да изпълнява техните пагубни внушения. Той трябва усърдно да се моли на Христа да дойде при него и с камшика на Своя праведен гняв да изгони от сърцето му насъбралите се там демони и всичко греховно и небогоугодно.

Когато сърцето се очисти, то пак може да стане храм на Светия Дух и да преживее чудесата на Богообщението, за което св. Ефрем Сирин пише възхитителни неща: *”Дивно, непостижимо за горните Сили и неизказано за долните обитатели е това! Недостъпният за човешкия ум влиза в сърцето и обитава в него! Скритият от огнезрачните ангели се открива в сърцето. Земята не може да понесе Неговите стъпки, а чистото сърце Го носи в себе си! Небето е малко за Неговата длан, а сърцето е Негово жилище! Цялата твар не може да Го вмести в своите предели, но малкото сърце Го помества в себе си! Бог си избира мъничко местенце в човека за Свое жилище! И човекът става храм Божи, в които пребъдва Бог! Душата е Негов храм, а сърцето – свят жертвеник, където се принасят хвалебни жертви и славословия! Свещеник пък става умът, който стои и свещенослужа там[2]“.*

Непостижимо велики са плодовете на молитвата в такава душа, която се старее да бъде истински храм на Живия Бог!

1. Първият плод е очистването на душата от грехове. Ние сме излезли непорочни като ангели от купела на Кръщението, но впоследствие се огрешаваме и постепенно се отдалечаваме от Бога. Покаяната молитва, особено при св. тайнство Изповед, пак ни доближава по Него. С помощта на сълзите, с помощта на покаяните въздишки, а най – вече с помощта на дълбокото вътрешно съкрушение за извършените грехове, човек може да умилостиви Бога и да измоли Той да възстанови загубената чистота на сърцето. Заради покаянието и самоукорението, заради самоунижението и самооплакването пред изповедника, заради потъпкването на гордостта, която ни е отделила от Бога и сближила с



СВ. ПРОРОК И ЦАР ДАВИДИ

бесовете, заради смирението съкрушението човек получава Божията благодат. Тя е, която очиства душата от грехове. Колкото сълзи и да проливаме, те няма да ни умият, ако не се смили Бог над нас и ако Сам не ни очисти!

Св. пророк Давид много плакал пред Бога за греховете си (Псалом 6:7; Псалом 101:10). Но той не се е надявал никак на сълзите си, а всичкото си упование възлагал на Божието милосърдие. Той се молел така: ***"Помилуй ме, Боже, по голямата Си милост, и по многото Си щедрости изглади беззаконията ми!. Поръси ме с исоп, и ще бъда чист! Умий ме, и ще бъда по-бял от сняг!. Отвърни лицето Си от греховете ми и изглади всичките ми беззакония! Сърце чисто създай в мене, Боже, и правия дух обнови вътре в мене!. Върни ми радостта на Твоето спасение и с властния Дух ме утвърди!"*** (Псалом 50:1-14).

Всяка покаянна молитва, казана искрено и от все сърце, умилюва Бога, всяка покаянна сълза предизвиква Божията любов. При покаяние от наша страна Всемилювият ни се притичва на помощ и ни примирява със Себе Си. Толкова велико нещо е прощаването на греховете, че псалмопевецът направо се удивлява на това благодатно явление и ублажава всеки, който го преживее (виж Псалом 31:1). Потресен от действеността на покаянието, той сам усърдно се ползва от него, ревностно се кае и получава прошка. След това, безкрайно признателен, той съчинява благодарствени псалми, в които говори на Господа: 'Аз Ти открих греха си и не скрих беззаконието си. Аз казах: ***"Ще изповядам Господу моите престъпления, и Ти сне от мене вината на греха ми"*** (Псалом 31:5). Тъй неговата покаянна тъга се превръща в благодарствено ликуване (Псалом 29:12). Същото, което е ставало с него, може да стане и с нас, стига да се каем от сърце и да се молим с дълбоко съкрушение.

Автор: Архим. Серафим Алексиев